

lærerne ved den kgl. veterinær- og landbohøjskole forhøjes fra 2 til 3. Endvidere foreslås fastsat bestemmelser om, at rådet kan indhente udtalelser fra specielt sagkyndige, hvilket vil være af stor betydning ved behandlingen af mange af de sager af vidt forskellig art, der forelægges rådet, samt at landbrugsministeren fastsætter regler om udnævnelse af formand og næstformand for rådet, indstilling af medlemmer til dette og disses afgang m. m., og at ministeren kan fastsætte regler om rådets forretningsgang.

I § 3 foreslås fastsat bestemmelser om rådets opgaver.

De i stk. 1-3 foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelser, der indeholdes i fornævnte kongelige resolution af 24. juli 1925. Til belysning af omfanget af den i stk. 1 omhandlede virksomhed skal oplyses, at rådet i 1962 har udtalt sig i 165 husdyrvoldgiftssager og andre sager om erstatning m. m. samt i 170 dyrlagerisager.

For så vidt angår stk. 4 bemærkes, at ifølge nævnte kongelige resolution af 24. juli 1925 skulle rådet udgive en veterinær farmakopé og have indflydelse på fastsættelse af takster for lægemidler, der anvendes af dyrlæger. Veterinærfarmakopéen er bortfaldet, og udvalget af veterinære lægemidler foretages nu af den samme kommission, som foretager udvalget til farmakopéen af lægemidler til human brug. Det må anses for hensigtsmæssigt, at det pålægges rådet at følge udviklingen med hensyn til anvendelsen af lægemidler til veterinær brug og at have indseende med udvalget af sådanne lægemidler i farmakopéen.

Da omsætningen af medicin til veterinær brug er af betydeligt omfang og derfor spiller en ikke ringe økonomisk rolle for landbruget som forbruger af veterinær medicin, har landbrugsministeriet over for indenrigsministeriet rejst spørgsmålet om ved en bestemmelse i dette lovforslag eller eventuelt ved en ændring af apotekerloven at fastsætte, at sundhedsstyrelsen ved administrationen af medicin-takstens bestemmelser og ved indstilling om ændringer i taksten, jfr. apotekerlovens § 30, stk. 4, skal tiltrædes af en repræsentant for det veterinære sundhedsråd og af en repræsentant for de landøkonomiske foreninger, når det drejer sig om lægemidler til veterinær brug. Indenrigsministeriet har henholdt sig til en udtalelse fra sundhedsstyrelsen, der går ud på, at det er sundhedsstyrelsens opfattelse, at takstudvalget i den hidtidige sammensætning på tilstrækkelig måde er i stand til at varetage samtlige interesser, og at den foreslåede udvidelse af antallet af takstkonsulenter med 50 pct. ikke kan anses for ønskelig.

Til § 4.

Den i stk. 1, litra a, foreslåede bestemmelse må ses på baggrund af det offentliges interesse i, at tilfælde af sådanne smitsomme husdyrsygdomme, som i henhold til lovgivningen skal anmeldes til myndighederne, kommer under tilsyn og behandling af en veterinær, således at der straks kan træffes foranstaltninger, der tjener såvel samfundets som den pågældende dyreejers interesser bedst. Det i § 1, stk. 6, i lov nr. 156 af 14. april 1920 om smitsomme sygdomme hos husdyrene indeholdte forbud mod, at andre end dyrlæger tager husdyr under behandling for smitsomme sygdomme, er begrænset til at omfatte andenmands dyr. En sådan begrænsning kan ikke anses for rationel, da den fare for en katastrofal smittespredning, som ukyndig behandling — og i forbindelse hermed muligvis undladelse af at efterkomme anmeldepligten — medfører, er lige stor, hvad enten behandlingen udføres af ejeren eller af en anden person uden veterinær indsigt. Bestemmelsen tager ikke sigte på sædvanlig røgt og pleje af syge dyr eller sådan behandling — f. eks. indgivelse af medicin — som dyrlægen har foreskrevet.

Den i litra b foreslåede bestemmelse, hvorefter det er dyrlægegerning at tage andenmands dyr under behandling for nogen anden sygdom (end de i litra a omhandlede), hvortil der kræves veterinær indsigt, hindrer ikke ejeren i selv at søge at kurere sine dyr. Den tidligere ordning, hvorefter der navnlig i Sønderjylland virkede lægpraktikanter, eksisterer ikke længere, og en sådan ordning kan heller ikke være formålstjenlig, efter at der nu ikke mere er noget område her i landet, der ikke er dækket af praktiserende dyrlæger. Det bemærkes, at f. eks. kastrering af smågrise, inseminering og klovbeskæring ikke anses for at kræve veterinær indsigt, og at afforning af dyr i et vist omfang kan foretages af andre end dyrlæger i henhold til derom af justitsministeriet i medfør af lov om værn for dyr fastsatte bestemmelser, jfr. bekendtgørelse nr. 41 af 9. februar 1962 om afforning af dyr.

En lignende bestemmelse som den i litra c foreslåede findes i lægelovens § 25, stk. 2. Bestemmelsen tager lige så lidt som bestemmelsen under litra a sigte på sædvanlig røgt og pleje af syge dyr eller sådan behandling — f. eks. indgivelse af medicin — som dyrlægen har foreskrevet.

På baggrund af de store hygiejniske og bakteriologiske krav, der stilles til levnedsmidler, må det anses for naturligt, at udøvelsen af veterinær levnedsmiddelkontrol som foreslået under litra d forbeholdes de autoriserede dyrlæger.

I litra e foreslås en bestemmelse om, at udøvelse